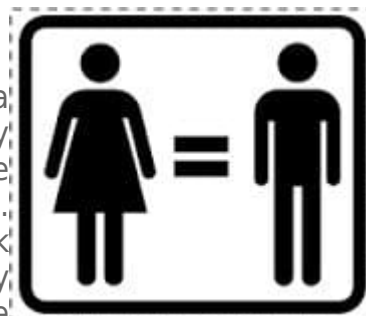

Autor: Karel Veliký

Od 70. let 20. století vynesla druhá vlna feministického hnutí na světlo vzor „nového muže“ (New Man). V devadesátých ho byly plné už i zdejší (a nejen ženské) ilustrované časopisy. Tento muž je totiž *doplňkem* (tedy něčím jaksí neúplným) „emancipované ženy“. Oba jsou produkty zpochybňování své přirozenosti, přitom se však od nich stále očekává (odpovídají tomu i reklamní obrazy „rodinného štěstí“), že budou hrát své rodičovské „role“. Jenže vypadávat z role, o níž si většinou nejsou zcela jisti, zda jim vůbec přísluší, je při relativizaci mužské a ženské přirozenosti *přirozeně* snazší, než když se ve svých partech držíte nezpochybňovaného kánonu. Lze se pak divit, že dnešní „hrající si“ matky a „hraní“ otcové mohou po celý život v mnohém připomínat jakési velké děti, neboli nezvyrálež infantilní jedince („já chci“) s odpovědností na štíru?

Od nivelizace k děložnímu šovinismu?

S polomužem se teď může identifikovat kdekdo. Zhusta vyrůstal jako jedináček v rodině bez otce a vzorce chování tak nabýval od matky, učitelek a nakonec od partnerek, poněvadž ani *neon-line* klukovských partiček už není tolik. Je zmaten, poněvadž osvojené ženské postoje a způsoby neladí s vnitřně danou „substanciální“ přirozeností (které moc nerozumí, protože ji výchova ignoruje). To se projevuje v tom, že buď jedná jako padavka, to když reaguje „žensky“ na „mužnou“ výzvu (podvolení se), nebo jako hulvát, když na „ženské“ výzvy reaguje „mužně“ (hrubě). Nemá zkrátka normu, nemá předaný („tradovaný“) kánon mužnosti, která je sama o sobě pro vládnoucí ideologii beztak nanejvýš „stereotypem“. Co s tím? Těm, kteří ještě vůbec cítí, že jim něco chybí, že něco (tvář, podobu, formu) ztratili, nezbyvá, než aby se sami učili, co to znamená být Muž.

Pro nás je to především probuzení nejrůznějšími konzumními svody omamované zodpovědnosti, nejprve k sobě, pak k blízkým. Být kvůli nim schopen oběti a nepoddat se přitom pocitu křivdy. Umět zariskovat i přiznat chybu. Nepotlačovat cítění, že agresivita může být pozitivní (= umět se bránit, umět bojovat, hájit svou „doménu“, dobývat si „životní prostor“). To je základ, z něhož se vymykají „velké duše“ cítící zodpovědnost za ideje a hodnoty, či ti, kteří svou širokou zodpovědnost naplňují činy, tedy hrdinové, ale to už jde mimo zde vytčený rámeček. Naším cílem bylo jen upozornit, že nevymizela ani tak mužnost (jako projev mužství), ta dřímá snad v každém muži, i když už pro všechen blahobyt, hygienu a medicínu neprocházíme takovým „výběrem“ jako naši předci z předmoderních generací, nýbrž že mužnost nemá pevné místo ve vládnoucí gynekokratické ideologii.

Odtud pak onen smutný mediální obraz, v němž se „transsexuálové emancipují a muži tápou“.